

ΙΩΣΗΦ ΥΜΝΟΓΡΑΦΟΣ

Κανὼν κατανυκτικὸς

ᾠδὴ α'

Τῶν ἁμαρτιῶν μου τὴν πληθύν,
κατὰ τὸ πληθος, Χριστέ, τοῦ ἐλέους
(σου,
δέομαι ἐξάλειψον,
καὶ λογισμὸν ἐπιστροφῆς μοι δώρησαι,
ὅπως σου δοξάζω,
τὴν ὑπὲρ νῦν ἀγαθότητα.

ᾠφθης διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν,
ἐπὶ τῆς γῆς σωματούμενος ἄνθρωπος,
ὄθεν ὑπὲρ ἄνθρωπον,
Λόγε Θεοῦ, ἡμαρτηκότα δέξαι με,
νῦν ἐν μετανοίᾳ,
τοῖς οἰκτιρμοῖς προσπίπτοντα.

Νέκρωσιν μιμούμενος Χριστοῦ,
τοῦ ἐκουσίως παθόντος καὶ θάνατον,
πάθω ὑπεμείνατε,
πολυειδῆ καὶ θάνατον ἀοίδιμοι
ὄθεν ἀθανάτου,
ζῶης ἐτύχετε Μάρτυρες.

ᾠδὴ γ'

Ἀνάνηψον δεῦρο, ὦ ψυχὴ,
καὶ δόξουν τῷ Κτίστῃ σου,
τῷ τὰ κρυπτά σου πάντα γινώσκοντι,
καὶ μετανόιας καρποὺς ἐπίδειξαι,
ὅπως ἐλεήσῃ σε
ὁ οἰκτιρμῶν Κύριος,
καὶ πυρὸς αἰωνίου λυτρώσῃται.

Ἰλάσθητι, μόνε ἀγαθέ,
ἰλάσθητι καὶ ὁσόν με,
ὥς ὁ Τελώνης φόβῳ κραυγάζω σοι,
ἔσμον πταισμάτων ἐπισυρόμενος,
καὶ κατακαμπτόμενος
δάρει παραπτώσεων
καὶ αἰσχύνῃς ἀμέτρου πληρούμενος.

Μονάδα μὲν φύσει ὀθληταί,
Τριάδα τοῖς προσώποις δέ,
ὁμολογοῦντες, πλάνην πολυθέον,
ἐνθέῳ πίστει ἐξηφανίσαιτε
καὶ φωστῆρες ὦφθητε,
πάντων καταυγάζοντες,
τὰς καρδίας ἀκτίσι τῆς χάριτος.

ᾠδὴ δ'

Τίνοι σε, ψυχὴ μου ὁμοιώσω ταλαίπωρε,
ἐργαζομένην τὰ δεινὰ,
καὶ μὴ ποιοῦσαν τὰ καλὰ;
Ἐπίστρεψον, δοθήσων,
τῷ διὰ σέ ἐβελουσίως πτωχεύσαντι,
Καρδιογνώστα, οἰκτείρησον, σῶσον με.

ᾠδὴ η'

Λυτρωτά μου εὐσπλαγχνε Χριστέ,
τῆς νῦν με κατεχούσης
ὀμίχλης ἁμαρτιῶν τε
καὶ παντοίων πειρασμῶν
λύτρωσαι κραυγάζοντα
Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα,
τὸν Κύριον ὑμνεῖτε,
καὶ ὑπερυψοῦτε

εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὅταν μέλλῃς ἔρχεσθαι, Χριστέ,
ἐν δόξῃ κρίναι κόσμον
τῇ στάσει τῶν ἐκλεκτῶν σου
συναριθμήσων καμὲ,
δοῶντα καὶ λέγοντα
Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα,
τὸν Κύριον ὑμνεῖτε,
καὶ ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Γῆς ἁγίας Μάρτυρες σοφοὶ
ἐπέδθητε· ἐν γῇ γάρ
μεγάλως ἀγωνισάμενοι,
οὐρανίαν ζωὴν
εἰλήφατε μέλποντες·
Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα,
τὸν Κύριον ὑμνεῖτε,
καὶ ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰεραὶ σε πόρρωθεν φωναί,
γενήσεσθαι Μητέρα
τοῦ πάντα τεκτονισμένου,
προκατήγγειλαν Θεοῦ,
ὦ μέλπομεν, ἄχραντε·
Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα,
τὸν Κύριον ὑμνεῖτε,
καὶ ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'

Ὅσπερ Χαναναία κράζω σοι·
Ἐλέησόν με, Λόγε, ψυχὴν γάρ κέκτημαι
ταῖς δαιμονικαῖς ἐπιφοραῖς
κινδυνεύουσαν καὶ ἀφρόνως
τὰ ἄθεσμα πράττουσαν,
καὶ μὴ αἰσθανομένην,
τοῦ θείου φόβου σου, Μακρόθυμε.

Στήσον ἐπὶ πέτρα Κύριε
τὰς τῆς ψυχῆς μου δάσεις τῶν προ-
(σταγμάτων σου,

καὶ τὸν ἀναίδῳς
ὑποσκελίζειν με θέλοντα
ὑποσκελίσουν ὄφιν καὶ ρῦσαι με
τῆς τούτου κακουργίας,
ὥς ἀγαθὸς καὶ πολυέλεος.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΥΡΟΠΟΥΣ

Κανὼν εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον

ᾠδὴ α'

Τὸ στόμα μου πληρῶσον, ἀγνή,
θείας αἰνέσεως, ὅπως ὑμνήσω σου
τὴν δόξαν, Πανύμνητε,
καὶ μεγαλύνω τὴν μεγαλοπρέπειαν
δλην τὴν ἡμέραν
τοῦ σέ σεπτῶς μεγαλύναντος.

Χάρισαί μοι πένθος χαρμονῆς
καὶ παρακλήσεως θείας παραίτιον,
χαρὰ καὶ παράκλησις
τῶν ὀρθοδόξων, Θεοτόκε Δέσποινα,
ἡ χαρὰ τῷ κόσμῳ
καὶ σωτηρίαν πηγάσασα.

Ὡς ἔμψυχος νέος οὐρανός,
δικαιοσύνης ἀνέτειλας ἥλιον,

Κόρη, καὶ ἐδλάστῃσας
ὥς λογικὸς καὶ μυστικὸς παράδεισος,
ξύλον ζωηφόρον,
ἐξ οὗ φαγόντες οὐ θνήσκομεν.

Ὑπερτέρα γέγονας, ἀγνή,
τῶν ποιημάτων Θεὸν σωματώσασα.
ὄθεν ἱκετεύω σε,
ἀπὸ κοπρίας παθῶν με ἀνάστησον
καὶ πρὸς θεῖον ὄψος
τῆς ἀπαθείας εἰσάγαγε.

ᾠδὴ ε'

Ἰασέ μου τῆς ψυχῆς τὰ ἀλγύματα,
(πάνανγε,
ἡ τεκοῦσα τὸν τὰς νόσους ἡμῶν Ἰασά-
(μενον

τοῖς αὐτοῦ παθήμασι,
τοῖς σωτηρίοις καὶ πανασέπτοις·
ἵνα πιστῶς μεγαλύνω σε.

Ρυπώσεισιν τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου τοῖς
(πάθει,
τῷ ὑσώπηπῳ τῆς ἐνθέου προσεύχης σου
(κάθαρσον,

Θεοτόκε ἄχραντε,
παρεχόμενη σωτηρίας
ταύτῃ φαιδρότατον ἔνδυμα.

Σὲ ἐτοίμην πρὸς τὸ σῶζειν δοθήθειαν
(κέκτημαι·

διὰ τοῦτο σοὶ προσπίπτω
καὶ κράζω σὺν δάκρυσι,
Θεοτόκε, ρῦσαί με
ἐκ τῶν βελῶν τοῦ ἀλλοτρίου
καὶ τῆς μελλούσης κολάσεως.

Σὺ ἰσχύς μου, σὺ καὶ καύχημα καὶ
(ἀγαλλίαμα
καὶ φρουρὸς μου καὶ ἀντίληψις καὶ κα-
(ταφύγιον

καὶ προστατὴς ἄμαχος,
ὕπεραγία Θεοτόκε·
διὸ με σῶζε τὸν δοῦλον σου.

